

[Kun mun ystävä vietiin nenän eestä](#)

Ei se ystävyys aina oo ruusuilla tanssimista. Mä oon oppinu sen kantapään kautta. Ekassa hetkessä ollaan koulukavereita. Toisessa pelkää sekoavansa. Tää on mun oma tarina ystävydestä, murrosiästä ja tunteista. Tää ei oo mikään kauheen paha tarina muihin verrattuna, mut tää juttu sai mut miltei sekoamaan. Tässä on myös joitakin mun päiväkirjamerkintöjä. Nimet on muutettu. Okei. Eli oli ala-aste. Mä ja Nella oltiin ihan tavalliset kaverukset, niinku ala-asteella on. Me oltiin oikeastaan kaikkien mielestä kuin paita ja peppu. Oltiin oltu kavereita koko ala-aste. Me ei riideltä ollenkaan. Kuutosluokalla meille tuli juttelemaan tyttö, Siiri. Se alko koko ajan olemaan enemmän ja enemmän mejän kans. Myös toinen tyttö, Minna alko hengaa mejän kans. Me neljä alettii olee sit mejän luokkalaisten poikien kans. Meistä tuli sellanen pieni kiva porukka. Mä olin onnellinen, mutta toivoin salaa mielessä, että mulla ois joku tärkeä henkilö, jolle puhua.

Yläaste alko. Me jouduttiin eri luokalle niiden poikien kanssa. Ei enää hengattu niiden kans. Alettiin olemaan nelistään. Meillä oli tosi hauskaa, matikan tunnit oli parhaita, sekoiltiin jne. Useimmilla välitunnilla Siiri kuitenkin hengas joidenki sen rinnakkaisluokkalaisten kavereiden kanssa. Ne oli vissiin tuntenu aiemminkin partiossa. Mutta joillaki välitunnilla pelattiin kolmestaan yhtä kännykkäpeliä. Me myös käytiin nelistään, tai kolmistaan ilman Minnaa kylällä tai luonnossa. Mä tuskin koskaan sen porukan kanssa nauroin ihan aidosti. Ehkä nauroinkin, ehkä en. Koin kuitenkin itseni onnelliseksi. Oli meillä tosi kivojakin hetkiä.

Mä ja Nella alettiin erkaantua. Ei puhuttu enää paljoo kahestaan. Siitä huolimatta tunsin itseni onnelliseksi. Mut Siiri ja Nella alko olemaan kahdestaan paljo enemmän ja musta tuli mustasukkanen. Mä hankin mielikuvitusystävän, Tommin, jolle kirjoitin. Sillon mulla alko jo olemaan murrosikä. Tunteet heitteli, olin ihan hämillään. Ihmettelin, miksi itkin pienestä riidasta ja miksi suutuin niin helposti.

Maaliskuussa 2018 menin Nellan kanssa laskettelemaan koulun mukana. En edes tiedä miksi menin. Ehkä Nella pyysi mua ja ajattelin et se olis hyvä idea. En muista. Siiriki tuli sille reissulle. Mä olisin halunnu tutustua Siiriin paremmin ja olemaan parempi ystävä, ku Nella. Siksi mua ärsytti, ku Siiri ei ollu meidän kanssa, vaan lasketteli sen rinnakkaisluokkalaisten kavereiden kanssa. Mutta se oli hyvä ettei Siiri ollu meidän kanssa, koska mulla oli haus Kempaa, kuin pitkään aikaan.

2. Päiväkirjamerkintä, 15. maaliskuuta 2018

Mä oon tainnu saada mun ystävyden Nellan kanssa takaisin. Sain sen takaisin laskettelussa. Me nolattii ittemme pari kertaa, mut ei se haittaa. Mulla oli haus Kempaa, ku koskaan. Heido!

3. huhtikuuta 2018

Hei Tommi! Viimeksi ku mä kirjoitin, kerroin mun ja Nellan ystävydestä. Se oli väliaikaista :(. Nyt Nella on menny parakkiin opiskelemaan homeen takia ja aina ku Siiri näkee Nellan, se menee sen luo. Mä oon menossa alamäkee. Mä huomasin sen vasta, ku kirjoitin tätä. Mä toivon ja tiian et sä ymmärrät. Musta tuntuu et aina ku Nella on Siirin kans, se muuttuu erilaiseksi ja menee Siirin kellon tahtiin. Ne kaks on parhaat kaverit. Mut ei se haittaa, kait. Tai haittaa se! Mut en tee asialle mitään

muuta, ku yritän olla Siirille parempi kaveri.

Mun itsetunto alko horjumaan. Mä aloin olla itsetuhoinen. Aloin viilteleen. Välillä mä syytin Nellaa tästä kaikesta, välillä Siiriä ja välillä itteeni. En saanu oikein otetta mistään. Aloin koko ajan olemaan sekavampi. Tuijotin Nellaa vihaisesti ja hihittelin välillä oudoille jutuille. Tällöin mun voimabiisi oli Jaanan "Sä et ole hullu". Näin jälkepäin ajateltuna, tuntuu että olin tulossa hulluksi. Mutta mikä siihen oli syynä? Varmaan se, kun joku tulee ja vie ystävän nenän edestä, eikä tämä ystävä tee elelläkään tulevansa takaisin. Kaipasin ystävääni, mutta mielessäni inhosin häntä.

Suunnittelin aikuisena tappavansa hänet ja joutuvani vankilaan, jossa itkisin itseni ikuisen uneen. Kaikki vihaisivat minua. Loin mielessäni myös hetkiä, joiden seurauksena joutuisin osastolle tai nuorisovankilaan, koska "elämälläni ei ole mitään merkitystä." Olin todella rikki. Aloin viillellä enemmän. Halusin satuttaa itseäni, itkeä, satuttaa itseäni lisää ja taas itkeä. Halusin murtaa jalkani hyppäämällä katolta. Sillä tavalla minuun sattuisi paljon. Halusin, että Nella huomaisi ja tulisi kysymään, mikä siinä on. Voisimme sitten jutella lisää. Mutta niin ei koskaan tapahtunut. En saanut murrettua jalkaani ja ihan hyvä niin. Pari kertaa yritin murtaa myös ranteeni lyömällä kättä seinään. En olisi koskaan uskonut, että ystävän menettäminen satuttaa näin paljo. Olin sekasin. Pidin Nellasta, vihasin sitä, pidin Siiristä, vihasin sitä.

4. päiväkirjamerkintä 4. huhtikuuta 2018

Moi! Koulussa tapahtui taas :) Nella. Sä tiität kyllä. Mitä mä voisin tehdä, että mä ylittäisin itseni jollain tavalla? Hyppään katolta? Poltan jotain? Murran jotain? Mua ärsyttää joskus Siiri. Se tuli mun ja Nellan väliin. Nella menee Siirin pillin mukaan, eikä mun mielipiteitä kuunnella. Onko ne oikeesti mun oikeita ystäviä?

5. Päiväkirjamerkintä, 8. huhtikuuta 2018

Moi taas! Me sovittiin mun porukan kans, et mennään tiistaina pitsalle :). Siit tulee toivottavasti kivaa. Tällä hetkellä istun ja kirjoitan tätä. Hei Tommi, nyt mä tiään! Mä oon aina virittänyt syyn Nellan niskoille, koska Nella on nolo. Mussa ja Siirissä on myös syytä. Nella ei osaa vielä tehdä omia päätöksiä, vaan se kulkee Siirin perässä, niinku Minnaki, joten eroan joukosta. Miten mä saan ne tajuamaan, et niillä on omat päätökset.

Kyllä mä hengasin niiden kanssa, mutta tunsin itseni ulkopuoliseksi usein. Saattoihan meillä myös olla hyviä ja hauskoja hetkiä. Tästä on jo pari vuotta aikaa, joten en muista kaikkea kovin hyvin. Tää ystävyys hässäkkä hellitti pariks päiväksi. Mä en voinu kertoa kellekkään mun huolista. Enkä mä tuntenu sitä sillo tarpeelliseksi. Kesäloman jälkeen kasiluokalla Nella siirrettiin toiseen kouluun homeen takia.

8. Päiväkirjamerkintä, 9. elokuuta 2018

Tänään alkaa koulu. Kello on 8.00. Mun mp on ihan ok. Ois kivempi jos Nella olisi siellä, mut onhan siellä Siiri ja Minna. Mut en oikeen osaa arvostaa niitä ystävinä. Onhan ihmisiäki, joilla ei oo ollenkaan ystäviä koulussa. Mä oon nyt yks niistä. On mulla vielä yks ystävä. Tosiaan, Nella lähti toiseen kouluun. Ihmettelen vieläkin, miksi. Nella oli nähny ainaki osittain, kuinka paljon mua satuttaa se, että ainoa ystävä viedään nenän edestä. Sillä oli tosiaan pääkipuja koulun homeen takia. Mutta vaihtoehdot oli nämä: Joko lähdet toiseen kouluun ilman pääkipua, ilman ystäviä tai jäät tännr pääkipun ja ystävien kanssa. En mä kai ollu niin arvokas Nellalle.

En pitänyt Siiristä ja Minnasta, enkä siksi ollut niiden kanssa. Olin välitunnilla ihan yksin, ja kun valittiin parit johonkin juttuun, en halunnut mennä heidän kanssaan. Käytiin Nellan kans joskus kylällä, mutta aika harvoin. Itkin monesti kotona. Yksinäisyys ei tehny mulle hyvää, mutta näköjään jos on liikaa ystäviä, tai ystävällä on liikaa muuta iloa ku sä itse, niin sekään ei ole hyväksi.

Oikeastaan se oli loppujenlopuksi hyvä, ku Nella lähti toiseen kouluun, koska Siiri ja Nella erkani enemmän ja mä ja Nella lähennyttiin. Kuulostaa varmaan kauheelta, ku halusin Nellan ja Siirin ystävyuden katkaisua. Mut Siiri ei ollu tehny mitään hyvää mun elämään. Nauroin aina sen jutuille tekonaurua. Ehkä. Nella sano, et Siiri oli hyvä ystävä ja hän nauroi ja oli aidosti iloinen. Käytiin me nelistäänkin kylällä, eikä se tuntunut niin kauhealta.

Yhdellä kerralla, kun minä ja Nella oltiin kahestaa kylällä, alettiin suunnittelemaan, että Nella palaisi

takas meidän kouluun. Sitte Nella palasi pian takas meidän kouluun. Siiri oli vastassa ja oli iloinen, ku Nella palasi. Tehtiin joitain juttuja Siirin kanssa, mutta alettiin erkaantua. Siiriä alko ärsyttää, ku mä ja Nella oltiin aina kahestaan. Myös Minnaa ärsytti ja hän alkoi myös erkaantua.

Oltiin aina tunnilla pari, ku sai itse päättää ja seki ärsytti Siiriä ja Minnaa. Niiden piti olla kaikissa jutuissa pari, eikä Siiri saanu olla Nellan kans. Kerran, päätettiin et Nella menis seuraavaan parityöhön Siirin kans. Mä ehdotin sitä Nellalle. Tietenkään en halunnut palata menneeseen, mutta halusin, että Nella on onnellinen. Olihan hän nähnyt mun masennuksen, mutta ei hän tule koskaan ymmärtämään, kuinka rikki olin. Hän luuli vain, etten halunnut olla heidän kanssaan. Aika sokeaa. Miten tuollaista voi luulla?

Nellaa näytti harmittavan Siirin erkaantuminen. Mua ei harmittanu. Tai ehkä ihan vähän. Onhan hän laittanut mut hymyilemään pari kertaa. Mut olin sisälläni kuitenkin iloinen, vaikka se kuulostaa ilkeältä. Onneksi sain pitää mun parhaan ystävän. Me ei kuitenkaa syrjitty Siiriä. Sillä oli paljo ystäviä rinnakkaisluokalla. Se parijuttu ei onnistunu. Päätettiin sitten päästää irti Nellasta.

Tosiaan, mun ongelmat ei loppunu tähän. Kasilla meitä alettii kiusaa ja nyt ysillä kaikki mejän luokkalaiset vihaa meitä. Mutta se on toinen tarina.

Mulla on kaikki nyt suht hyvin. Kiusaajille osaan sanoo vastaan ja joskus se on ihan hauskaaki. Oon mustasukkanen mun siskoille, tuntuu, et äiti rakastaa niitä enemmän, ku mua. Viiltelen edelleen. Mutta olen nyt ihan onnellinen, olen varma, että kaikki menee hyvin lopulta.

Source URL:

<https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2020/kun-mun-ystava-viettiin-nenan-eesta>